

Přípevnění nálepek neb označení při zastavení věcí movitých podle § 452 obč. zák. musí býti trvalé. Odstraněním jich, třeba náhodným, pomíjí právo zástavní a nelze je uplatňovati vůči třetím osobám, jež o něm nevěděly.

Z d ů v o d ů rozhodnutí nejvyššího soudu: Podle skutkového zjištění nižších soudů byly ovšem na zmíněné předměty upevněny nálepky »zastaveno pro firmu H. D. a spol.«, avšak během času se staly nečitelnými, odpadly a v době, kdy uvedené předměty byly exekučně zabaveny pro pohledávky dovolatelů, nebylo na nich již žádných nálepek. Nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že stačilo, že nálepky byly nalepeny na zabavené předměty a že další osud použitého znamení nemůže již míti žádného vlivu na platnost nebo neplatnost nabytého práva zástavního. T e n t o názor, jenž byl také vysloven v o j e d i n ě l ě m případě nejvyšším soudem (sb. n. s. čís. 4050), není u d r ž i t e l n ý.

Účelem ustanovení § 452 obč. zák. jest právě ochrana obecnstva, jež poskytuje úvěr a má míti možnost a příležitost, aby se přesvědčilo o úvěruhodnosti zástavcově. Tomuto účelu však přirozeně může vyhověti jen takové označení značkami, které nelze odstraniti, tak aby skutečnost zabavení byla navenek trvale zřetelná, nemůže však vyhověti pouhé upevnění značek, jež by v příštím okamžiku mohly býti zase odstraněny, právě snad za účelem klamání obecnstva. T u b y š l o o ú p l n ě b e z v ý z n a m n o u f o r m á l n o s t. Přípevnění nálepek musí tedy býti trvalé. Označení podle § 452 obč. zák. má nahraditi uschování podle § 451 obč. zák. a musí proto býti trvalé. Odstraněním označení pomíjí zástavní právo právě tak, jako pomíjí vydáním věci z uschování.

Zmizely-li značky ať z jakékoliv příčiny, nelze zástavní právo uplatňovati vůči třetím osobám, jež o něm nevěděly. (Srov. rozh. sb. n. s. čís. 3161 a 4883.)

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 4. ú n o r a 1932 č. j. Rv I 1360/30. Dr. K.

Nárok pozůstalých na náhradu škody utrpěné usmrcením jejich zákonného živitele neobmezuje se jen na to, co jim tento podle zákona poskytovat měl, nýbrž vztahuje se i na to, co jim tento s k u t e ě n ě poskytoval (§ 1327 obč. z.).

O d ů v o d n ě n í. V projednaném sporu jde o náhradu škody po rozumu § 1327 obč. zák. a domáhá se žalobkyně náhrady té na žalované z důvodu, že, jak bylo ve sporu vedeném u krajského soudu v Mor. Ostravě pod značkou Ck IIa 117/26 zjištěno, spoluzavinila žalovaná a to z poloviny smrt jejího otce. Uvádějíc svou

škodu na 600 Kč měsíčně, neboť tolik by byl její otec na ní, která jest nezletilá a doposud sama se živiti nemůže, vynakládal, žádá žalobkyně se zřetelem na poloviční spoluvinu odsouzení žalované a to za dobu od 1. listopadu 1926 do 1. dubna 1930, hledíc k zaplaceným žalovanou 70 Kč měsíčně, 230 Kč a odtud do dosažení 17 let k placení polovice uvedené částky, to jest do 7. prosince 1932, 300 Kč měsíčně. Nižší soudy, najmě soud odvolací zaujaly stanovisko, že sice žalobkyni nárok na náhradu škody z poloviny přísluší, ale že jí nepatří více, než polovina toho, co by na zemřelém svém otci po zákonu (§§ 139, 141 obč. zák.) jako dcera požadovati byla oprávněna, tu však že by měla nárok na 2 dvanáctiny příjmů otcových, neboť deset dvanáctin počítati jest na otce a matku, ježto příjmy ty prokázané činily 1900 Kč měsíčně, připadlo by žalobkyni 316 Kč, tudíž při polovici 158 Kč a podle toho o nároku žalobkyně rozhodly.

Dovolání, jež tomu odporuje, dlužno přiznati oprávnění. Stanovisko nižších soudů, že žalobkyni přísluší — z poloviny — nárok jen na to, co by jí otec podle zákona (§§ 139, 141 obč. zák.) byl povinen, nelze sdíleti. Podle § 1327 obč. zák., o který žalobkyně svůj nárok opírá a jehož na případ jest použití, musí býti v případě usmrcení nahrazeno pozůstalým, o jejichž výživu se usmrcený měl starati, to, co jim následkem usmrcení ušlo. Podle výkladu uvedeného ustanovení, v judikatuře ustáleného, nenáleží pozůstalým jen to, co jim usmrcený byl po zákonu povinen poskytovati, nýbrž rozhodným jest, co jim skutečně poskytoval, případně byl by na ně, jsa živ, vynakládal. V tom směru tvrdila žalobkyně a vedla o tom důkaz mimo jiné zejména svědky O. a B. L., že její otec, jsa velmi skromný, věnoval téměř všechny své příjmy rodině a že na ni nikoliv jen dvě dvanáctiny svých 1900 Kč měsíčně zjištěných příjmů, nýbrž více, totiž na 600 Kč vynakládal. Při tom uvedla, že její otec měl netoliko příjem 1900 Kč měsíčně, nýbrž, že měl jako pensista od své zaměstnavatelky ještě volný byt s otopem a světlem, případně, že měl nárok na odstupné za byt ve výši 10.000—15.000 Kč, takže na ni oněch 600 Kč, jak počítá, vynakládati mohl. Proto neprávem prý vycházely nižší soudy při výměře jejího výživného jenom z příjmu otcova ve výši 1900 Kč měsíčně. Nižší soudy, stojíce na uvedeném, ale mylném stanovisku, že žalobkyni nepřisluší nárok na více, než co jí byl otec ze zákona na výživném povinen, neprovedly důkaz svědky O. a B. L. o okolnostech shora uvedených a zjistivše, že zemřelý otec žalobkyně jako pensista nároku na byt s otopem a světlem neměl, nýbrž byt mu byl jen z dobré vůle a do odvolání bývalou jeho zaměstnavatelkou poskytován a že proto mu také nárok na odbytné za byt nepřislušel, nepřihlížely při výpočtu náhrady za výživné, žalobkyni ušlé, k bytu, pokud se týče k odbytnému za něj. K názoru, že k nároku na odbytné za byt přihlížeti nelze, jest z důvodu nižšími soudy uvedeného přisvědčiti, naproti tomu bylo přihlížeti k bytu, ježto ho zemřelý otec žalobkyně, jak bylo zji-

štěno, skutečně používal a nevyšlo nic najevo, co by svědčilo tomu, že byt mu měl býti aspoň v dohledné době odebrán, při úvaze o platební mohoucnosti zemřelého žalobkynina otce a při otázce, kolik žalobkyni poskytoval, pokud se týče na ni vynakládal a také vynakládati mohl. Ježto při správném stanovisku vpředu vyloženém, že sejde na tom, co žalobkyni smrtí otcovou skutečně ušlo a nikoliv, nač měla vůči otci po zákonu nárok, je nutno provésti důkaz svědky O. a B. L. o tvrzení žalobkyně shora uvedeném, právem dovolatelka vytýká, že se tak nestalo.

Z toho, co uvedeno, vidno, že nižší soudy posoudily věc, nevycházejíce ze správného právního hlediska, a že řízení v nižších stolicích zůstalo neúplným. Z toho důvodu bylo rozsudky nižších soudů (§ 150 c. ř. s.) zrušiti a věc vrátiti prvnímu soudu, aby doplně řízení, znovu podle hledisek vpředu uvedených ve věci rozhodl.

Na dovolání bylo se usnésti jak se stalo.

Výrok o útratách opírá se o § 52 c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. prosince 1931 Rv II 635/30.

Karel Jelínek.

K pojmu odštěpného závodu podle čl. 21 obch. zák.

Krajský soud v K. H. usnesením ze dne 19. července 1931 čj. Firm 2329/31 odepřel zápis firmy »A. K.« (s předmětem podniku »obchod smíšeným zbožím a výroba požívatin« a se sídlem v P.-K. V.) jako odštěpného závodu v P. do obchodního rejstříku, a to z těchto důvodů:

Konaným šetřením zjištěno bylo, že podnik firmy v P. jest v každém ohledu závislý na dispozicích závodu v Praze-Král. Vinohradech, že podnik v P. nemá naprosto žádné samostatnosti a vyrábí zboží podle příkazu a dispoic pražského podniku, který vede také celé účetnictví, disponuje se zástupci a vyřizuje veškerou korespondenci ať komerční, tak i technickou, že podnik v P. řídí správce, který mimo výplatu mzdy, kontrolovanou pražským podnikem, nemá ani práva ani zmocnění jiné záležitosti vyřizovati, tím méně nákupy a prodeje prováděti, a že knihy — kromě seznamů surovin a pomocných hmot — žádné v P. se nevedou.

Ostatně sám žadatel uvádí, že v P. jde o pouhou tovární provozovnu v každém směru hospodářsky závislou na podniku pražském, že provozovna v P. je naprosto nesamostatná, nemá žádného obchodního vedení a činnost její jest omezena toliko na převzetí surovin a jejich zpracování, technickou výrobu požívatin a rozeslání jich odběratelům, a že ředitel provozovny v P. není jako jiný ze zaměstnanců v P. oprávněn samostatně obchody uzavíratí.

Ježto jde v P. o pouhou výrobnou, řízenou z podniku hlavního